

Ceļotāju stāsts

un citi ārstnieciskie stāsti

Edvards Bahs

«Mežvīteņa stāsts, ko tas pats ir izstāstījis» un «Augstiņa stāsts, ko tas pats ir izstāstījis» bija uzrakstīti 1933. gadā. «Ceļotāju stāsts», «Ozola stāsts» un «Zodiaka stāsts» bija uzrakstīti 1934. gadā. Stāsts «Riekstkoks» bija uzrakstīts 1935. gadā.

Šis izdevums (Baha Centrs 2014)

Šīs publikācijas kopēšana un izplatīšana ir atļauti tikai nekomerciālos mērķos un neizmainītā veidā. Visas pārējās tiesības ir aizstāvētas.

1.0

Apmeklējiet www.bachcentre.com lai iepazītos ar citiem tekstiem un saņemtu informāciju par Baha Centra darbu.

Daktera Baha Centrs

Maunt Vernon

Beikers Lein

Braitvel-kam-Soutvel

Apvienotā Karaliste

Saturs

Izdevēja piezīmes	4
CEĻOTĀJU STĀSTS	5
MEŽVĪTEŅA STĀSTS, KO TAS PATS IR PASTĀSTĪJIS	10
AUGSTIŅA STĀSTS, KO TAS PATS IR PASTĀSTĪJIS	13
ZODIAKA STĀSTS	15
OZOLA STĀSTS	18
VALRIEKSTS	20

Izdevēja piezīmes

Visi grāmatu fragmenti, kas ir apkopoti šajā izdevumā, ir saistīti ar ārstnieciskiem līdzekļiem. Pašu pirmo garāko izdevumu dotē ar 1934. gadu, kad Dakteris Edvarde Bahs atklāja sešpadsmit līdzekļus, iedalot tos divpadsmit «dziedniekos» un četros «palīgos». Pēdējais stāsts bija uzrakstīts 1935. gadā, neilgi pirms tam, kad Bahs pabeidza sagatavos savu sistēmu un izveidoja klasifikāciju. Pamatojoties uz šo klasifikāciju 38 līdzekļi bija sadalīti septiņās grupās, izvairoties no iedalījuma dziedniekos un palīgos, koncentrējoties uz katru augu atsevišķi.

Mūsdienu lasītājam, kam ir zināmi visi 38 līdzekļi, agrākais iedalījums var izsaukt neizpratni. Tāpēc mēs paši iedomājamies, ka būtu daudz precīzāk personāžu, ko «Ceļotājos» sauc par Avota ūdeni, nosaukt par Dižskābardi. Taču, no vēsturiskā viedokļa, ir svarīgi pat strīdīgi ieraksti, jo tie ļauj saprast daktera Baha darbu gaitu, kādi bija viņa uzskati meklējumu sākumā un kā tie izmainījās darba nobeigumā, neilgi pirms viņa nāves.¹

Baha Centrs, 2014. gads

---

¹ Skat. mājas lapu www.bachcentre.com/centre/simple.htm lai noskaidrotu precīzāku informāciju par Baha sistēmas vēsturisku attīstību.

CEĻOTĀJU STĀSTS

(1934)

Kādu dienu, jo viss pasaulē notiek kādu dienu, sešpadsmit ceļotāji devās ceļā caur mežu.

Sākumā viss norisinājās veiksmīgi. Taču pēc neilga brīža viens no ceļotājiem, ko sauca par Ancīti, sāka uztraukties par to vai pareizu ceļu viņi iet. Pēc pusdienlaika, kad sākās krēsla, Pērtiķmutīte nobijās, ka viņi ir apmaldījušies. Kad saule norietēja un pa mežu sāka izplatīties drūmas ēnas, bet apkārt bija dzirdamas nakts dzīvnieku un putnu skaņas, Saulrozīte sajuta, kā viņa sirds piepildīja bailes un apņēma panika. Pusnaktī, kad viss apkārt iegrima pilnīgā tumsā, Ulekss, pazaudējot jebkādu cerību, pateica: «Es vairs nespēju turpināt ceļu, Jūs varat iet, bet es palikšu šeit, un lai nāve pārtrauc manas ciešanas.»

Savukārt Ozols, pretēji, neskatoties uz to, ka juta, ka viņi ir bezcerīgi apmaldījušies un viņiem vairs neredzēt saules starus,

pateica: «Es cīnīšos līdz pēdējam» un turpināja cīnīties no visiem spēkiem.

Žultsrasīte vēl cerēja, taču tajā pašā laikā viņa visu laiku bija nepārliecināta un šaubījās. Sākumā viņa izvēlējās vienu ceļu, vēlāk viņai sāka likties, ka ir vērts izvēlēties citu ceļu. Mežvītenis turpināja ceļu mierīgi un pacietīgi, taču praktiski nerūpējās par to, ka viņam ir nepieciešams miegs un par to, vai viņš izies no meža.² Drudzenīte periodiski uzmundrināja kompāniju, taču jau nākošajā mirklī kļuva depresīva un jutās bezizejas stāvoklī.

Pārējie ceļotāji nebaidījās ne no kā, domāja tikai par to, lai sasniegtu mērķi un pa savam centās palīdzēt saviem ceļabiedriem.

Virsis bija pārliecināts, ka zina pareizo ceļu un visiem spēkiem centās pārliecināt komandu sekot viņam.³ Cigoriņš vispār neraizējās par to, kā beigsies viņu ceļojums, taču bija noraizējies par viņa ceļabiedru stāvokli, vai viņi nav izsalkuši un noguruši. Ceratostigma bija tik nepārliecināta savu domu pareizībā, ka gribēja izmēģināt visas taciņas, lai apstiprinātu savu patiesību. Savukārt pazemīgais mazais Augstiņš, lai atvieglotu savu draugu nastu, bija gatavs visu uzņemties pats. Par nelaimi mazais Augstiņš atviegloja smago nastu nevis tiem, kam tik tiešām bija grūti un bija nepieciešama palīdzība, bet tiem, kas viskaļāk sauca palīgā.

---

² Pārzinot pilnu sistēmu, mēs varam pamanīt, ka aprakstītais stāvoklis drīzāk ir raksturīgs Meža rozei skat. www.bachcentre.com/healers, 20. lpp.

³ Apraksts, ko Bahs ir devis Virsim, ietver raksturīpašības, kas vēlāk ir atradušas atbalsu Vīnkoka aprakstā

Avota ūdens, apsēsts ar dedzīgu, nenoturamu vēlmi palīdzēt, nedaudz sarūgtināja kompāniju ar savu kritiku un apgalvojumiem, ka viņi visu dara nepareizi, ⁴ taču tieši viņš zināja pareizu ceļu. Verbēna pietiekoši labi zināja ceļu, neskatoties uz to, ka viņa nedaudz apjuka, aizvien turpināja visus pārlicināt, ka viņas izvēle ir pareiza. Sprigane arī ļoti labi zināja ceļu uz mājām, tieši tāpēc ļoti kaitināja tos, kas nepaspēja aiz viņas. Sermulīte ir ceļojusi šajās vietās arī iepriekš un lieliski zināja ceļu, taču viņa bija nedaudz augstprātīga, tāpēc ar nelielu nicinājumu domāja, ka citi viņu nesapratīs. Sermulīte uzskatīja visus sliktākus par sevi.⁵

Beidzot viņi ir iznākuši no meža.

Tagad viņi palīdz citiem ceļotājiem, kam nav pietiekoši daudz pieredzes, izvēlēties pareizo ceļu, jo beidzot viņi zina īsto ceļu un zina to, ka tumsa meža ir vien nakts ēna. Viņi ceļo, kā «bezbailīgi džentlmeņi» un katrs no šiem sešpadsmit ceļabiedriem pasniedz mums savas mācības atkarībā no mūsu vajadzībām.

Ancītis dzīvo dzīvi smeļoties, ir brīvs no rūpēm. Pērtiķmutīte nezina bailu; Saulrozīte vistumšākajos dzīves brīžos ir īsts mierīgas drosmes un savaldīšanās piemērs. Ulekss vistumšākajās nakts stundās stāsta par to, kas notiks no rīta, kad debesīs uzspīdēs pirmais saules stars.

---

⁴ Skat. ievad piezīmes 4. lpp

⁵ Salīdziniet pēdējo Sermulītes aprakstu, saskaņā ar kuru Sermulīti drīzāk raksturo ar pašpārliecību un neatkarību, nevis ar augstprātību un uzpūtību. Skat. www.bachcebtre.com/healers, 23. lpp

Ozols pārlicinoši stāv pie jebkādiem negaisiem; Žultsrasīte virzās pa dzīvi ar absolūtu pārlicību, Mežvīteņa acis skatās uz mērķa sasniegšanas prieku, savukārt grūtības un neveiksmes ceļā nebaida Drudzenīti.

Virsis ir iegaumējis, ka katrs ceļotājs mēro savu ceļu un mierīgi dodas visiem pa priekšu, lai parādītu, ka tas ir izdarāms. ⁶ Cigoriņš joprojām ir gatavs palīdzēt, taču tikai tiem, kas pats lūdz palīdzību un dara to neuzbāzīgi. Ceratostigma tagad noteikti zina kura no taciņām ved nekurienē, bet Augstiņš vienmēr precīzi nosaka vājāko, to, kam patiesībā ir nepieciešama palīdzība.

Avota ūdens pārstāja visus apvainot un vienkārši visus vienmēr iedvesmo.⁷ Verbēna vairs nesludina, tagad klusībā norāda ceļu. Sprigane iemācījās nesteigties, samazināt ātrumu, atrodoties starp atpaliekošajiem un kustēties viņu ātrumā; Sermulīte, kas ir daudz tuvāka eņģeļiem, nekā cilvēkiem, kalpo tiem par maigu vēju vai cēlu mirdzumu, kas svēta pasauli apkārt.

---

⁶ Gan kā pozitīva kvalitāte, gan kā negatīvs stāvoklis, ko asociē ar Virsi, saskan ar Vīnkoka aprakstu, ko ir sniedzis Bahs.

⁷ Atkal skat. 4. lpp

MEŽVĪTENA STĀSTS, KO TAS PATS IR
PASTĀSTĪJIS

(1933)

Vai ir jābrīnās tam, ka es gribēju aiziet? Redziet, es esmu koncentrēts uz zemes lietām, zemes cilvēkiem, un ja tie kaut kur iet, es tiem sekoju. Es vienkārši gribu peldēt pa straumi un būt starp tiem. Vai mani par to ir jāvaino? Mani sapņi, mani ideāli, mans romantisms - kāpēc man ir jāatsakās no tā visa, un vai jūs varat piedāvāt man ko labāku? Cik es varu secināt, nē. Jūs varat man piedāvāt tikai aukstu materiālismu, zemes dzīvi ar visām tās grūtībām un skumjām, kas ir tik tālu no maniem sapņiem, maniem ideāliem. Kāpēc jūs vainojat mani par to, ka es gribu tiem sekot?

Pienāca Mežvītenis un pateica: «Vai tad tavi ideāli ir Dieva ideāli? Vai tu esi pārliecināts, ka kalpo Viņam, tam, Kas ir tevi radījis, Kas deva tev dzīvību, vai arī tu klausī tādus pašus cilvēkus kā tu pats, kas cenšas uzspiest tev savu gribu, un esi aizmirsis, ka esi Dieva bērns, ka visa Viņa Dievišķība ir tavā dvēselē, un no šīs izcilas realitātes tu biji izvilināts ar vienkāršu cilvēcisku būtību?»

Es zinu, cik stipri mēs tiecamies uz tālām, burvīgām pasaulēm, bet, mani brāļi no cilvēku dzimtas, sākumā izpildīsim mūsu pienākumu, pat ne pienākumu, bet priecīgu uzdevumu, un izrotāsim

mūsu dzīves vietu un mēģināsim padarīt to par skaistu vietu, tā pat, kā es mēģinu izrotāt iežogojumu ar puķēm, par ko mani sauc par «Ceļotāja prieku». ⁸

---

⁸ Ceļotāja prieks ir Mežvīteņa lauku nosaukums.

AUGSTIŅA STĀSTS, KO TAS PATS IR
PASTĀSTĪJIS

(1933)

Es esmu vājš, es zinu, ka es esmu vājš, bet kāpēc? Tāpēc, ka es neieredzu spēku, varu un dominēšanu, un pat ja es kļūdos sava vājuma dēļ, piedodiet man, jo es pieļauju kļūdas dēļ domas, ko es neieredzu, par iespēju kādam nodarīt sāpes un man ir jāiemācās saprast kā atrast līdzsvaru un dzīvot, nenodarot sāpes un neciešot no citiem. Taču šobrīd es vairāk gribēšu būt traumēts, nekā kaut nedaudz sāpināt tuviniekus.

Esiet uzmanīgi ar mazu Augstiņu, viņš ir tik vājš, es zinu, bet šis vājums ir veidojies ar labiem nodomiem, un drīzumā es kļūšu stiprāks, kļūšu smukāks, jūsu sajūsmu cienīgs, jo nesīšu spēku jums.

ZODIAKA STĀSTS

(1934)

Kad mūsu Dievs, cilvēku rases Varenais Brālis, nolēma, ka ir pienācis laiks sniegt mums jaunu mācību no Dzīves Grāmatas, parādījās sūtnis, kas mirdzēja pat nesaskatāmā nakts tumsā. Parādījās aukstā ziemā, kad visa fiziskā dzīve sāka dziest, un paziņoja par to, ka cilvēks ir kļuvis pietiekoši stiprs lai izturētu jaunu Dieva Mīlestības pierādījumu. Taču cilvēki nobijās no šīs Gaismas un Eņģeļiem, viņus nācās nomierināt, skaidrojot, ka viņiem ir parādīts Miers un Dieva Svētība. Šo vēsti cilvēki klausījās, nometušies ceļos, neskatoties, it kā meklējot pārliecību tajā, ka vienīgā, drošā zeme joprojām ir viņiem zem kājām. Augsne uz kuras viņi ir dzīvojuši un kas deva viņiem pietiekoši daudz ēdiena, glabāja ārstnieciskās zāles, kuras viņiem bija pašiem jāatrod.

Gudri Brāļi, kas pirms daudziem gadiem saņēma šo labo vēsti no zvaigznēm, meklēja šīs zāles, ⁹ šos īstenos cilvēces draugus, kas

---

⁹ Saikne starp astroloģiskajām zīmēm un ziediem, ko meklēja Bahs, iespējams bija saistīta ar to, ka uz to brīdi viņš atklāja pamata divpadsmit augus, kaut arī vēstulē, ko viņš uzrakstīja 1933. gadā, viņš jau izteica šaubas: «Es piesardzīgi iztuos pret astroloģiju ... Negribu izmantot jebkādu dogmu, kamēr tai nav precīzu pierādījumu». 1936. gadā kļuva skaidrs, ka astroloģija kalpoja par sava veida būvniecības materiālu, kas palīdzēja izveidot sistēmu, bet neatrada pielietojumu galējā variantā.

ietvēra ārstniecisko spēku. Pateicoties Četriem palīgiem viņi atrada Divpadsmit Dziedniekus.

Četri palīgi cīnījās par labāku pasauli, ko viņi cerēja kādu dienu atrast, kas bija atspoguļota degošā Uleksa krūmā. Ozola neatlaidība, kas var nostāvēt pie jebkādām vētrām, piedāvāja aizsardzību un atbalstu vājākām radībām. Virša izpalīdzība, kas bija priecīgs ar savu skaistumu pārklāt vēju izpostītu zemi, un tīras plūsmas, kas nāk no klints,¹⁰ atnesa gaismu un svaigumu visiem novārgušajiem un cietušajiem pēc kaujas.

---

¹⁰ Norāde uz Avota Ūdeni, vienīgo Baha līdzekli, kas nav augu izcelsmes.

OZOLA STĀSTS

(1934)

Kādu dienu, nesen, viens cilvēks gulēja zem ozolkoka vecajā parkā Surrej karalistē, un viņam palaimējās noklausīties par ko domā koks. Iespējams, ka tas izklausīsies smieklīgi, bet koki tik tiešām domā, un ir cilvēki, kas var dzirdēt viņu domas.

Šis Ozols, kas bija ļoti vecs Ozols, runāja pats ar sevi: «Kā es apskaužu govīs, kas var ganīties pļavās, kas var pastaigāties pa laukiem, bet es esmu šeit; un viss man apkārt ir tik smuks, tik brīnišķīgs, un saules gaisma, un maigs vējš, un lietus, bet es esmu ieaudzis ar saknēm vienā punktā».

Pēc dažiem gadiem cilvēks noskaidroja, ka ozola ziediem piemīt liels spēks, spēja ārstēt slimniekus, tad viņš savāca ozola ziedus un sāka tos izmantot medicīnā. Tādā veidā daudzi cilvēki bija izārstēti un atkal kļuva veseli.

Nedaudz vēlāk, karstā pusdienlaikā, cilvēks gulēja uz lauka malas un pusmiegā atkal noklausījās koka domas, jo daži cilvēki māk klausīties koku domās. Koks sarunājās pats ar sevi ļoti klusi. Un teica koks: «Es vairs neapskaužu govīs, kas var pastaigāties pa pļavām, jo tagad arī es varu doties uz jebkuru pasaules malu, ārstēt cilvēkus». Cilvēks pacēla acis un ieraudzīja, ka domas, kurās viņš ieklausījās, nāca no dižciltīgā Ozola, kas izpleta savus zarus virs tā.

VALRIEKSTS

(1935)

Šis līdzeklis, Valrieksts, ir paredzēts lai pārvarētu dzīvības lūzuma momentus: zobu šķilšanos, pubertātes periodu, svarīgas izmaiņas.

Tā pat tas ir paredzēts lai atvieglotu būtisku un dzīvībai svarīgu lēmumu pieņemšanu, tādu kā konfesijas, profesijas, valsts maiņa.

Šis līdzeklis ir paredzēts tik tiešām grandiozām izmaiņām. Līdzeklis tiem, kam ir nepieciešams atrisinās būtisku dzīves soli. Lai uzdrošinātos iet uz priekšu, būt drosmīgam un pārkāpt pāri pieņemtajām paražām, atstāt vecos ierobežojumus un rāmjus, un iesākot jaunu un labāku ceļu, kas bieži vien var izraisīt nožēla sajūtu, vieglu dvēseles ievainojumu no vecu saišu saraušanas, no veco simpātiju iziršanas, atteikties no veca domāšanas veida.

Šis līdzeklis izlīdzinās ķermeņa fizisku reakciju, kas radīsies šo izmaiņu rezultātā, un palīdzēs to pārvarēt. Nav svarīgi vai solis uz priekš, ko Jūs spersiet, būs fizisks vai mentāls.

Tas ir līdzeklis, kas palīdzēs pārvarēt izmaiņas bez nožēlojuma, bez atmiņām par pagātņi, bez bailēm par nākotni, tādā veidā izglābs no fiziskām mokām, kas tik bieži iet roku rokā ar dzīves izmaiņām.

Noteikti šis līdzeklis ir paredzēts lāstu noņemšanai, kas ir uzlikti pagātnē, ko parasti sauc par iedzimtību, ka arī to, kas var būt uzlikti nākotnē.